

"Els tennistes som uns privilegiats"

L'any no ha començat gaire bé per a Àlex Corretja. A l'Open d' Austràlia tenia la possibilitat de convertir-se en el primer jugador del rànquing mundial, però fou eliminat a la segona ronda. Tot i l'entrebanc, aquest hauria de ser l'any de la seva consagració.

Des que Manuel Orantes va arribar al número dos del rànquing mundial de l'ATP, cap altre tennista havia repetit la gesta a l'estat espanyol fins a l'arribada de l'Àlex Corretja. El jugador del Club de Tennis La Salut és conscient que aquest any haurà de defensar molts punts i que totes les mirades es concentraran en el seu joc.

—Tot i la decepció d'Austràlia, es considera satisfet amb el balanç del 98, en què ha estat finalista a Roland Garros i campió del món?

—Sí. Realment no puc demanar res més pel que fa a la felicitat i la il·lusió. Però sí que m'agradaria aspirar més alt. És a dir, a guanyar un Grand Slam i mirar de mantenir-me dalt de tot.

—Després de tants èxits, no li queda una certa sensació de buit?

—No. Tot i que el Masters ha estat la fita més important de la meua carrera, això no vol dir que ja m'hagi de retirar. Ni molt menys. Crec que la possibilitat de guanyar un Grand Slam o arribar a ser el número u del circuit em faria una il·lusió molt gran. Són coses que encara les haig d'aconseguir, si no, per exemple, Sampras ja no podria jugar mai més al tennis. Si no ho aconsegueixo perquè hi ha hagut jugadors que han estat millors que jo, no passa res. No depèn només de tu. Hi ha molts jugadors més que també juguen, treballen, s'esforcen i tenen qualitats.

—A què atribueix la seva pujada en el rànquing?

—Abans no estava tan preparat. Amb el temps he agafat més força i mentalment he millorat molt. És a dir, en la pista sóc molt més dur. Probablement el que més ha millorat del meu joc és el servei i el cop pla. Val a dir que sóc un jugador molt complet, mentalment i físicament.

—Quan farà l'assalt definitiu al número u de l'ATP?

—Faig tot el que puc, però si no arribo al número u això no serà cap decepció per a mi. Penso que si t'esforces al màxim i dones tot el que portes dins no es pot demanar més. Jo continuaré lluitant i sacrificant-me.

—Una curiositat, què pensa un jugador quan acaba la final del Masters i es posa de genolls?

—No es pot explicar en una sola paraula perquè en aquells moments et passen pel cap milions d'imatges i sentiments. Lògicament tens una gran sensació de felicitat, d'èxtasi total. En aquests instants estàs completament fora de lloc. Com si levitessis per la pista. Com si volessis. És una sensació realment molt bonica.

—Guanyar el Masters li va significar embutxacar-se prop de 200 milions de pessetes. Això són molts diners...

—Em preguntes si guanyem molts diners? Suposo que guanyem una quantitat que va en proporció al que treballem i ens sacrifiquem al llarg de la nostra vida, perquè després arribi un dia i puguis guanyar un torneig com el Masters, però si t'ho paguen és perquè t'ho has guanyat. Els diners són importants per a tothom, però quan jugues als deu anys no saps si guanyaràs més o menys di-

ners. I és una inversió molt gran, perquè durant els primers anys l'únic que fas es perdre diners. Després, si t'ho recompensen és perquè el tennis és un esport d'alt nivell i que té un gran interès general. Per sort, jo sempre he tingut molt clar que volia ser tennista i no me'n penedirà mai.

—Estalvia molt?

—Gasto el necessari. No m'agrada llençar els diners. M'agrada gaudir de les coses que em vénen de

"Fins que no es decideixi oficialment la qüestió de les seleccions catalanes no em posicionaré perquè penso que es parla d'una cosa que no és segura. En aquest moment no em puc decantar. Quan arribi el moment ja ho faré."

gust, però ni de bon tros no em considero una persona amb la butxaca trencada, que pensi que com que l'he obtingut jugant no passa res. No sóc d'aquesta mena perquè costa molt guanyar diners, i quan els tens els valors molt més. El fet de guanyar més diners o viure millor no vol dir que no sàpigues les desgràcies que passen al món. Cadascú ha de ser prou honest amb ell mateix per adonar-se que els tennistes som uns privilegiats.

—*De vostè se n'ha destacat l'educació dins i fora de les pistes. A més, diuen que no li agrada humiliar els rivals, és cert?*

—Bé, quan surto a la pista intento fer tot el que sé. El que passa és que les coses no sempre surten bé. Si puc guanyar fàcil, millor que difícil, però la meua mentalitat no és la d'humiliar el rival. Intento guanyar-lo, per això no he sentit gelosia mai dels altres jugadors quan guanyen. Simplement, vaig a la meua i em preocupo de mi. Si les coses em surten bé, perfecte, i si em surten malament, analitzo el perquè.

—*Tots els tennistes d'elit diuen que duen una vida molt dura. Vostè com ho porta?*

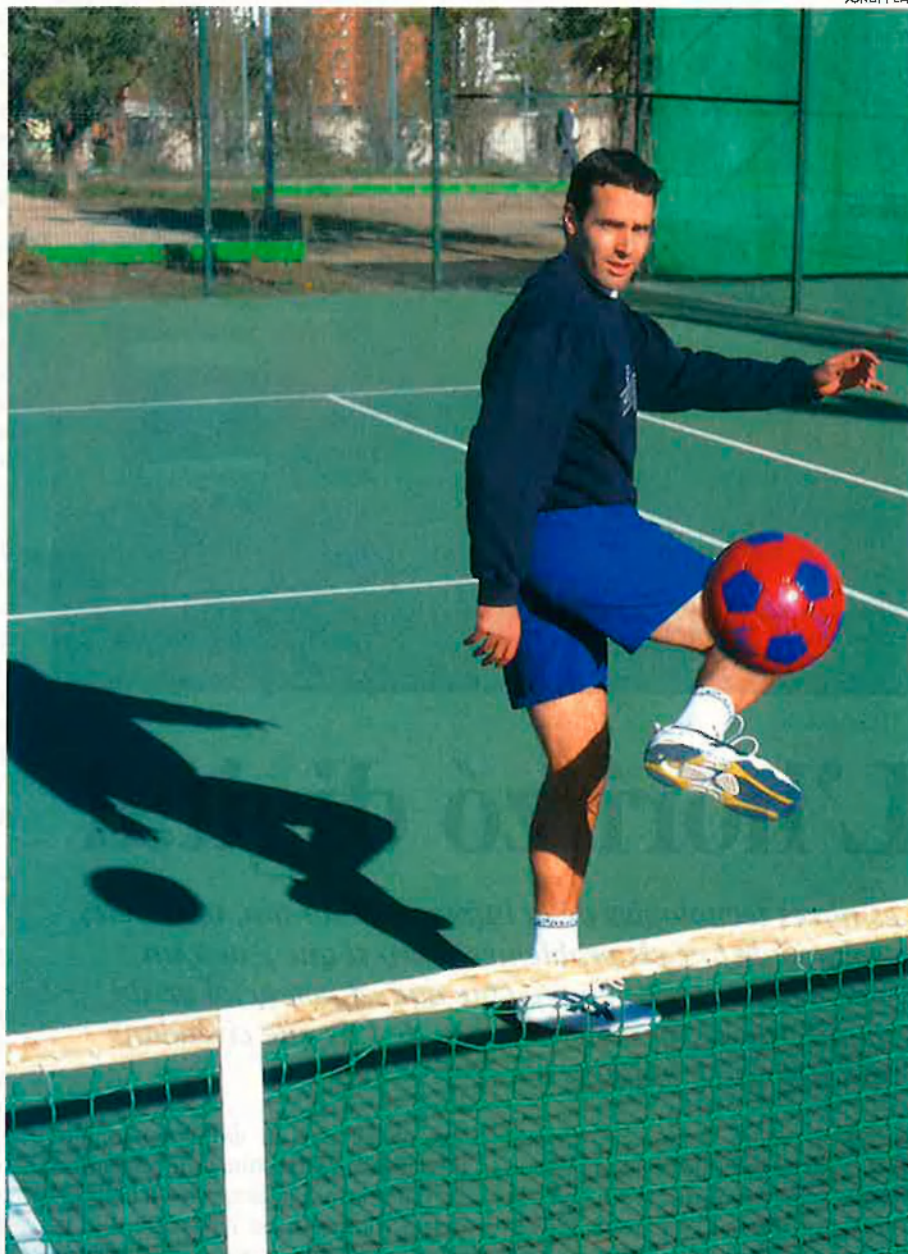
—Per a mi, la cosa més important és la meua família i la meua núvia. Són les persones que més pateixen el que jo faig. La meua núvia fa nou anys que està amb mi i sap millor que ningú quan ho passo bé i quan malament. Després hi ha la meua família i els meus entrenadors, que són les persones que m'acompanyen sempre. El meu mànager, el meu pare i el meu germà Ivan també m'ajuden, i la meua mare s'encarrega que tot funcioni en el tema de la roba. Darrerere meu hi ha molta gent que m'ajuda perquè jugui bé al tennis. Jo no sóc l'únic. Jo sóc el que jugo, el que surt a les fotos i entrevistes, però ells són els que realment fan que pugui jugar al nivell que ho faig.

—*Tot i que ja és un jugador més que respectat a les pistes, a quin altre jugador no vol veure mai a l'altra banda de la xarxa?*

—Hi ha molts jugadors que no m'agrada tenir-los al davant, però m'hi haig d'enfrontar perquè són bons. Però no em preocupa cap jugador. Crec que una vegada ets conscient del que vas fent i del que ets capaç de fer, et preocupes més de tu mateix i menys dels altres. I és el que intento fer ara.

—*Finalment, és veritat que no ha votat mai en unes eleccions?*

—No, no he votat mai. Casdascú és molt lliure de

fer el que vulgui. Estem en un país democràtic. Jo estic content dels que voten, però tampoc tinc res en contra dels que no ho fan. Penso que cada persona ha de fer el que més li agradi. Jo, entre que gairebé mai sóc a casa, i que no puc fer un seguiment... no em decanto. No sento un favoritisme especial per ningú.

—*I, què pensa de les seleccions catalanes. Li agradaria defensar la samarreta de Catalunya?*

—Fins que no es decideixi oficialment jo no em decantaré, perquè penso que es parla d'una cosa que no és certa del tot. A més, tampoc és cent per cent segura. Per aquesta raó, en aquests moments no em puc decantar. Quan arribi el moment ja ho faré. Ara no n'estic molt segur. Ja veurem.

Alex Corretja s'ha situat aquest febrer en el segon lloc del rànquing de l'ATP, com no ho havia fet mai cap altre tennista català. Corretja diu que si guanya diners en el tennis és perquè se'ls mereix, però reconeix que els tennistes són uns privilegiats.

Andreu Moya